

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobkyně **D. K. B.**, zastoupené Bc. J. K., proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno-střed, o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 8747/11-1500-800278 ze dne 18. 4. 2012, ve věci vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě č. j. 8747/11-1500-800278 ze dne 18. 4. 2012, jímž bylo

zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Novém Jičíně č. j. 145642/11/374911804505 ze dne 26. 9. 2011, kterým nebylo vyhověno žádosti o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob ve výši 24 840,- Kč.

Žalobu odůvodnila tím, že dne 7. 2. 2011 podala daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2010; následně dne 15. 4. 2011 podala dodatečné daňové přiznání, kde nárokovala slevu na dani na manžela ve výši 24 840,- Kč. Správce daně zahájil postup k odstranění pochybností, v jehož závěru nárok na uplatnění slevy na manžela neuznal a dne 15. 8. 2011 vydal dodatečný platební výměr č. j. 137774/11/374911804505. Následně rozhodl o žádosti o vrácení přeplatku tak, jak shora uvedeno. Žalobkyně namítá, že správce daně rozhodnutím o přeplatku *de facto* potvrdil nezákonnost postupu správce při řízení, kdy uvedl, že žalobkyně měla uplatnit námitky proti dodatečnému platebnímu výměru; protože tak neučinila, je nutno vycházet z toho, že v době podání žádosti o vrácení přeplatku ani v době do 60 dnů ode dne podání této žádosti neexistoval vratitelný přeplatek na dani z příjmů žalobkyně. Žalobkyně má za to, že dodatečný platební výměr není rozhodnutím a nelze jej považovat za výsledek řízení ve smyslu § 101 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“). Dále žalobkyně argumentuje s odvoláním se na četnou judikaturu správních soudů, že řízení o žádosti o vrácení přeplatku je řízením rozdílným od řízení o vyměření daně. Žalobkyně spatřuje vadu řízení v tom, že žalovaný nepřihlédl k důkazům a námitkám žalobkyně, které měl za irelevantní. Správce daně nepřihlížel k argumentaci o nesprávnosti vyměření daně. Závěrem žalobkyně poukázala na to, že v napadeném rozhodnutí je chyba, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno 26. 9. 2011, kdežto ve výroku i odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno datum 7. 10. 2011; není tedy jasné, jaké rozhodnutí žalovaný potvrdil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce, že v napadeném rozhodnutí je chybně označeno datem prvostupňové rozhodnutí, uvedl, že chybu přiznává, nicméně tato chyba nemohla vést k pochybnostem o tom, o čem bylo rozhodnuto. Prvostupňové rozhodnutí bylo označeno bezchybným nezaměnitelným číslem jednacím a dle jeho obsahu i dle obsahu žaloby je zřejmé, že žalobkyně neměla žádnou pochybnost co do totožnosti prvostupňového rozhodnutí.

K 31. 12. 2012 zanikly finanční ředitelství a finanční úřady zřízené podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech, ve znění pozdějších předpisů a jejich působnost převzaly orgány finanční správy příslušné podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZFS“). Působnost Finančního ředitelství v Ostravě přešla v souladu s ustanoveními § 20 odst. 1 a 2 ve spojení s § 7 písm. a) ZFS na Odvolací finanční ředitelství, které se stalo žalovaným v souladu s § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobkyně dne 7. 2. 2011 podala řádné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2010; následně dne 15. 4. 2011 podala dodatečné daňové přiznání, kde nárokovala slevu na dani na manžela ve výši 24 840,- Kč. Vzhledem k tomu, že výsledná daň byla oproti původnímu daňovému přiznání o stejnou částku nižší, požádala o vrácení přeplatku na dani. Správce daně zahájil postup k odstranění pochybností, v jehož závěru nárok na uplatnění slevy na manžela neuznal a dne 15. 8. 2011 vydal dodatečný platební výměr č. j. 137774/11/374911804505, kde uplatněná sleva na dani byla oproti dodatečnému daňovému přiznání snížena o částku 24 840,- Kč. Proti dodatečnému platebnímu výměru žalobkyně nebrojila, a tento nabyl právní moci dne 20. 9. 2011. Dne 26. 9. 2011 vydal Finanční úřad v Novém Jičíně rozhodnutí č. j. 2011145642/11/374911804505, kterým byl zamítnut požadavek žalobkyně na vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob ve výši 24 840,- Kč. Proti rozhodnutí se žalobkyně odvolala, kdy argumentovala, že správce daně nesprávně zahrnul do příjmů jejího manžela za rok 2010 i příjem, který byl prokazatelně příjmem za prosinec 2009. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl vzhledem k tomu, že s ohledem na výši daně stanovené dodatečným platebním výměrem žádný vratitelný přeplatek na dani žalobkyni nevznikl. Námitky týkající se nesprávnosti vyměření daně nejsou v řízení o vrácení přeplatku relevantní.

Soud se ztotožňuje s právními závěry žalovaného. Sama žalobkyně v žalobě cituje rozhodnutí správních soudů zdůrazňujících, že řízení o vyměření daně a řízení o vrácení přeplatku je nutno od sebe odlišovat. V žalobkyní citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 28/2003-67 ze dne 7. 10. 2004, publ. pod č. 1215/2007 Sb. r. NSS, soud výslovně uvedl, že v řízení o žádosti o vrácení přeplatku „*se nerozhoduje o vyměření daně, ale posuzuje se, zda v důsledku vyměření daně vznikl daňovému subjektu vratitelný přeplatek na dani*“. Soud se tedy v projednávané věci přidržuje judikatury, kterou žalobkyně cituje v žalobě, pouze je přesvědčen, že tato judikatura nepodporuje názor žalobkynin, nýbrž naopak potvrzuje správnost napadeného rozhodnutí. Platební výměr je správním rozhodnutím, jak stanoví § 147 odst. 1 d. ř., a každé pravomocné správní rozhodnutí je nadáno presumpcí správnosti. Jestliže zde byl pravomocný platební výměr stanovící daň ve stejné výši, v jaké byla uhrazena, pak žalovaný správně dospěl k závěru, že zde není vratitelný přeplatek. Námitky žalobkyně o nesprávném posouzení příjmů jejího manžela spadají do oblasti vyměření daně, tedy přesně do té oblasti, která dle výše citovaného judikátu není předmětem rozhodování správce daně v řízení o vrácení přeplatku. Vyplývá to z důsledného odlišení řízení o vyměření daně a řízení o vrácení přeplatku, což je správními soudy dlouhodobě a konstantně judikováno. Ve skutkově obdobné věci již v předminulém století správní soud vyslovil, že „[k]do ihned z předu proti uložení a vybírání nějaké dávky v zákonné lhůtě neodporoval, napotom ale později za navrácení konaného platu žádal a s touto žádostí odmrštěn byl, nemůže se toho dovolávat, že odmítnutí jest protizákonné“ (nález bývalého c. k. správního soudního dvora ve Vídni č. 1850 ze dne 22. listopadu 1878, publ. pod č. Budw. 368; český překlad citován dle Čížek, K.: Obrys řízení správního. Praha 1888, s. 284.). Obdobně rozhodl v nedávné minulosti Nejvyšší správní soud, kdy uvedl, že „[p]ři přezkumu rozhodnutí správního orgánu o vrácení přeplatku na dani (...) není krajský soud oprávněn přezkoumávat zákonnost již pravomocného platebního výměru, na základě

kteřého měl tvrzený přeplatek na dani vzniknout“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci č. j. 1 Afs 85/2012-54 ze dne 9. 1. 2013).

Protože žalovanému nepříslušelo posuzovat v řízení o vrácení přeplatku správnost vyměření daně, nepochybil ani, když se nezabýval tvrzeními a důkazy majícími tuto správnost zpochybnit a správně je prohlásil za irelevantní.

Pokud se týče chybného označení provstupňového rozhodnutí v napadeném rozhodnutí, pak se jistě jedná o vadu napadeného rozhodnutí. Ta ovšem nebyla způsobilá vyvolat jeho nezákonnost, neboť z obsahu rozhodnutí a s přihlédnutím k nezaměnitelnému číslu jednacímu bylo jednoznačně seznatelné, o čem žalovaný v napadeném rozhodnutí rozhodl, a sama žalobkyně to správně pochopila, neboť svou žalobou brojila právě proti potvrzení prvostupňového rozhodnutí ze dne 26. 9. 2011 a nedala se zmást chybným datem 7. 10. 2011.

Krajský soud ze shora uvedených žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Soud nejednal s manželem žalobkyně jako se zúčastněnou osobou, neboť tento nebyl účastníkem daňového řízení a ani nemohl být vydáním či případným zrušením napadeného rozhodnutí přímo dotčen ve svých právech a povinnostech, jak požaduje ustanovení § 34 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 15. května 2014

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu